ఈ దీపం కొడికట్టదు

ఆయనేదో చెప్పాలనుకుంటున్నారు. కాని నాకు వినాలని లేదు. ఏం చెప్పినా నామనసును బాధించేదేనని అనుభవైక వేద్యం. నన్ను ఏడిపించడం - ముచ్చటగా ఆట పట్టించడం కాదు - ఆయనకు ఎంతో ఇష్టం - ఏనాడో యెవరికో అపచారం చేసి పాపం ఒడిగట్టుకున్నానో ఈరకమైన నరకం అనుభవిస్తున్నాను. ఎన్ని పుస్తకాలు చదివినా, ఎంత ఆలోచించినా, ఎంతమంది మహానుభావుల మాటలు విన్నా - మన సంస్కార సారం-పూర్వజన్మ కర్మఫలం - ఇదే సత్యంగా ఇదే నిత్యంగా కనిపిస్తుంది.

పొద్దున్న నుంచి రాత్రి వరకు ఉద్యోగం - ఆ తరువాత ఇంటి పని బాధ్యత - అలసట. నిరాశ.

ఆయన భోజనం అయిపోయింది. బయట కడుపు నింపుకుని వచ్చిన మనిషికి ఇంటిలో తిండి విధాయకం కోసమే - రుచికోసమూ కాదు, అవసరం కోసమూ కాదు.

ఉస్సూరు మంటూ లేచి కంచం తీసి కడిగే చోట పడేసి టేబిల్ తుడిచి చేతులు కడుక్కున్నాను.

వక్కపొడి డబ్బా టీ పాయ్ మీద ఉంచాను.

ఆయన సోఫాలో జేరబడ్డారు. ఆయన చెప్పబోయేది. దేని గురించై ఉంటుందా అని ఆలోచిస్తున్నాను -

మా అక్క ఎయిర్ హోస్టస్‌గా ఉందనో, తమ్ముడు శానిటరీ ఇంజనీరుగా ఉన్నాడనో మానాన్నగారు మలేరియా ఆఫీసర్ అనో ఆట పట్టించే మనిషి - మాపెళ్లినాటికి ఇలాలేరు. నేనంటే, నా వాళ్లంటే ఆయన కెందుకంత చులకన!

నా డబ్బు ఆయన అవసరాలకి కాదు - విలాసాలకి పనికివస్తుంది. నేనూ పనికి వస్తాను, పని నునిషి మేరకు - ఇంటి కాపలా మేరకు -

ఎందుకూ కొరగానిదాన్ని. నాకు భగవంతుడు మనసెందుకిచ్చాడో - మనసులోకి మేకులు కొడుతూ ఉండడం కొందరికి సరదా.

"నాకు అలసటగా ఉంది. వెళ్లి పడుకుంటా."

ఆయన వక్కపొడి నములుతూ సోఫాలో వెనక్కి జారగిలబడి చెప్పడం ప్రారంభించారు.

"సుజా! ఈ రోజు మనకు బాగా తెలిసినాయన ఒకరు ఆస్పత్రికి వచ్చారు. అంతేకాదు, నన్ను వెదుక్కుంటూ ..."

"ఎవరండీ?"

క్షణికంగా ఆయన వేసిన సస్పెన్స్ మోటిఫ్ వలలో పడ్డాను.

"మీ రాఘవరావ్ మాస్టారు."

మొదటి వాక్యానికీ, రెండో వాక్యానికీ ఎంత తేడా?

రాఘవరావ్ మాస్టారు చేసిన మహాపరాధం ఏమిటంటే నన్ను కన్నకూతురులా చూసుకోడం వల్లమాలిన అభిమానాన్ని ప్రదర్శించడం- ఇదే ఆయనకు కనబడింది. కాని మాస్టారు మాస్టారుకాదు - దేవుడు. తన దగ్గర చదువుకుంటున్న పిల్లలందరినీ అంత అభిమానంగానూ చూసుకో గలగడం ఆయన ప్రత్యేకత. అంతకంటే ముఖ్యమయినది వెకిలిచేష్టలు చేసే వాళ్లను ఆయన అదుపులో ఉంచే తీరు. అందులో బాగుగా రవికి ఆయన పెట్టే చీవాట్లు - ఎనభై మంది క్లాసులో తల దిరుసు వదలేటట్లు చేసే సున్నితమైన మర్దనా -

"మాస్టారొచ్చారా! ఎన్నాళ్లయిందో ఆయనను చూసి, నాగురించి అడిగారా? మన ఇంటికి రమ్మనకపోయారా!"

ఇంటికి రమ్మననూలేదు. ఇంటి అడ్రసు వరకూ రానివ్వనూలేదు.

"ఆయన విధుల నిర్వహణలో ఉపన్యాసాలిచ్చేవాడే - అలాగే నేనూ విధి నిర్వహణలో నిమగ్నమైపోయాను. అంత మంది పేషెంట్ల మధ్యలో, ఓపీలో ఆయనతోనే కబుర్లు చెబుతూ కూచోడం ఎలా సాధ్యం?"

"ఎంత ఓపీలయితే మాత్రం పక్క క్యాబిన్‌లో రెండు కుణాలు- పాపం, మీమీద ఎంత ఆశతో, అభిమానంతో వచ్చారో ..."

"అభిమానం - కాదు అవసరం."

"అవసరమూ కావచ్చు. అవసరమైతే మనమేనా డాక్టర్లం-ఎంతో మంది ఉన్నారు. మీదగ్గరకే - మీరన్నట్టు వెదుక్కుంటూ వచ్చారంటే మీమీద ప్రత్యేకం ఉండే అభిమానం, లేకపోతే గౌరవం - లేదా నమ్మకం - అని ఎందుకనుకోకూడదూ?"

"అలా ఎందుకనుకోవాలి? మాటలకూ, చేష్టలకూ, వల్లించే ఆదర్శాలకూ, అనుసరించే మార్గాలకూ పొంతన కుదరక పోవడానికి మంచి ఎగ్జాంపుల్ మీ మాష్టారు ..."

"మా...కాదు. 'మన'. ఆయనలాంటి మనిషి లేరు. ఆయన దగ్గర చదువుకున్నాం. మన చేతులతో ఆయన అవసరానికి ఏమి చెయ్య గలిగినా ..."

"అవునవును, యివన్నీ నాకూ తెలుసు, కాని ..."

"కాని?"

"ఆయన యెట్లాంటి ఆదర్శాలు చెప్పేవారో జ్ఞాపకం ఉందా?"

"లేకేం. ఆయన చెప్పిన పాఠాలు నాకు జ్ఞాపకం లేకపోవచ్చు. మనిషిగా ఆయన బోధించిన నీతులూ, జీవితాంతం నాలో జీర్ణించుకు పోయి నాకు వ్యక్తిత్వాన్ని ఇచ్చాయి. అవి నాలో ఓ భాగం అయిపో యాయి... ఇంతకీ ఆయన వచ్చిందెందుకట? అంతా కులాసాయేనా?"

"దాని సంగతి తరువాత చెబుతాను. హాల్డేన్ పాఠం ఒకటి చెప్పారు మనకి గుర్తుందా?"

"గుర్తు లేకేం వుంది. హాల్డేన్ మహామనీషి. శాస్త్రవేత్త. ఆయన త్యాగం గొప్పది. ఇంగ్లండు దేశంలో పుట్టి భారతదేశానికి వచ్చి స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్నాడు, భారత ప్రజల్లో, ప్రజల మనసుల్లో, శాస్త్రీయ దృక్పథం ఆయన ఊపిరి. భారతీయులంటే ఆయనకు ఎంత

ప్రేమానురాగాలో ఆయన కడపటి కోరికే తెలుపుతుంది. శాస్త్రీయ దృక్పథం కాచి వడపోసి నరనరాల్లో జీర్ణింప చేసుకున్న మనిషి మమత కోసం, శాస్త్ర దృక్పథంతోనే తన భౌతికాయాన్ని ఓచిన్న కానుకగా వైద్య విద్యార్థుల కంకితం చేసిన మనిషి హాల్డేన్. శాస్త్రజ్ఞుడిగా ప్రపంచ ఖ్యాతిని సంపాదించడం ఒక ఎత్తు. మనిషిగా ఆయన త్యాగం మరొక ఎత్తు ..."

"అదంతా నాకు ఆయన్ను చూడగానే గుర్తొచ్చింది కబుర్లు చెప్పడం తేలికే. కబుర్లు చెప్పే మనుషులు, వ్యక్తులు తాము బోధించిన ఆదర్శాలు మరచిపోతారు."

"మేష్టారేం చేశారు?"

"ఏముంది? ఆయన కొక ఆపరేషన్ చెయ్యాలన్నారట అక్కడ డాక్టర్లు. అవసర మొచ్చేసరికి నేను జ్ఞాపకం వచ్చాను. నాపేరు వాకబు చేస్తూ వచ్చేశారు. ఆయనకు ఆపరేషన్ నేనే చెయ్యాలిట. ఆయనకు చాలా భయమట ..."

"అందులో ఆదర్శాలకీ ఆయన అడిగిన దానికి మధ్య వైరుధ్యం ఏముంది?"

"ఆయనకు ఆపరేషన్ నేనే యెందుకు చెయ్యాలి? .. నలుగురు పిల్లలు, భార్య ... రెక్కాడితేగాని డొక్కాడని బ్రతుకులు ... ఆపరేషన్‌లో ..."

"పోనీ చేయించుకోడం మానేస్తే ..."

"డాక్టర్‌గా నువ్ అడగవలసిన ప్రశ్నేనా?"

"ఎంతో మంది తెలిసీ తెలియని మనుషులు – కేవలం అజ్ఞానంతో, భయంతో ఎన్నో జబ్బులు ఇముడ్చుకుంటారు బయటకు చెప్పకుండా.."

"పోనీ ఆయన అంతగా అడుగుతుంటే మీరే చెయ్యరాదూ!"

"అది సింపుల్ థింగ్. సాధారణంగా హౌస్ సర్జన్ చేసేది. ఇంతకీ అందరూ చీఫ్ చేత్తో చేయించుకోవాలంటే మరి వైద్య విద్యార్థులు

నేర్చుకోవడం మెలా? అందుకూ నాకు వళ్లు మండింది. హాల్డేన్ అంత త్యాగం చేస్తే ఆయనను కొనియాడిన మీగురువుగారు యింత కంగారు పడడం - తన దాకా వస్తేకాని బాధ తెలియదనడానికి నిదర్శనం ... ఇంతకీ చెయ్యడం చెయ్యక పోవడం విషయంలో నాకు ప్రత్యేక మయిన అభిప్రాయం లేదు. అప్పటి పరిస్థితులను బట్టి, ఓ అసిస్టెంటో, హౌస్ సర్జనో, ఎవరో ఒకరు చేస్తారు ... నా ఉద్దేశం నీకు బోధపడిందా? ఆయన నిజస్వరూపం నీకు తెలిసిందా?

"తెలిసింది. కాని మీరనుకుంటున్న దుస్స్వరూపం కాదు ... ఆయన ఎక్కడుంటున్నారో మీకు తెలుసా?"

"ఔట్ పేషెంట్లు ఎడ్రెసులు తీసుకునే అలవాటు నాకు లేదు."

"మనిషికి ఎన్ని చెడ్డ అలవాట్లు ఉన్నా కొంతయినా మంచీ, మమకారం ఉంటాయనుకుని నేనే పొరబడ్డాను ..."

సోఫా లోంచి లేచి మంచం మీద పడుకుని పుస్తకం వంక చూస్తున్న సుజాతకి పుస్తకంలోని విషయం మనసు కెక్కడం లేదు.

రాఘవరావ్ మాస్టారే జ్ఞాపకం వస్తున్నారు. ఆయన అందరినీ ఏమోయ్ అనీ, అమ్మాయ్ అనీ పిలిచేవారు. ఏకవచనమూ వాడేవారు. తక్కిమ్మా లెక్చరర్లందరూ 'ఏమండీ' అని వాళ్లకంటె చిన్నవాళ్లను పిలుస్తుంటే మెచ్చెట్టుగా ఉండేది. ఆయన ముఖంలో కళ - మాటలలో తేట - పిల్లలందరూ, ఆకతాయి వాళ్లతో సహా జాగ్రత్తగా పాఠం వినేవాళ్లు. ఆయన పాఠం చెప్పడంలో ఓ ప్రత్యేకమైన తీరు పిల్లలందరినీ ఆకట్టుకొనేది. తేలికగా ఉండే పదాలూ, వివరణలో ఓపికా - ముతక విషయాలు చర్చకొచ్చినా సున్నితంగా వాటి గురించి మాటాడడం - ఎప్పుడూ చిరునవ్వు - ఎంతో ఉత్సాహం - రాలుగాయి పెంకితనం చేసే కొమ్ములు తిరిగిన మొనగాళ్లకు కూడా ఆయనంటే గౌరవం. భయం. కారణం ఆయన తనకేదో పవర్ ఉన్నట్టు దమాయించడానికి ప్రయత్నించక పోవడమే.

ఓ రోజు సుజాత వాళ్లి నాన్నగారు మాస్టారు ఇంటికి వెళ్లారు.

"డాక్టరుగారూ, మేమెంతటి వాళ్లం. కేవలం బడిపంతుళ్లం. మాకు ఆత్మవిశ్వాసమే కాని అహంకారం ఉండటానికి వీల్లేదు. పిల్లవాళ్లు అందులో ఈ రోజుల్లో, ఆకతాయిగా తిరగడానికి కారణం ఫక్తువాళ్లే కాదు. తల్లిదండ్రులూ, గురువులూ, సహాధ్యాయులూ, అందరూ కారకులే. వాతావరణం పూర్తిగా మారిపోయింది. వాళ్లను మెల్లగా మంచి మాటలతో లొంగదియ్యగలమే గాని, ఏమాత్రం ఒత్తిడికో, బలప్రయోగానికో పాల్పడ్డామో అభాసే అవుతుంది. చివరకు – ఇంతకూ మాష్టర్లకు కావలసింది ఓర్మి అవగాహనాశక్తి. కేవలం డిగ్రీలు చాలవు– డబ్బు పవరూ కావాలనుకుంటే ఈ వృత్తిలోనికి రానే కూడదు ... ఇవన్నీ ఏదో ప్రసంగవశాత్తూ చెబుతున్నా ... మీ అమ్మాయికేం ఆణిముత్యం. పెద్ద డాక్టరయి మీ పేరు నిలబెడుతుంది ... ఏమమ్మా నామాట నిలబెడతావ్ కదూ! నీకు ఎప్పుడు ఏది కావలసినా అడుగు. నేను చెయ్యగలిగింది సాయం చేస్తా ... నేనూ ఫిజిక్సూ, కెమిస్ట్రీ చదువుకున్నా ఇంగ్లీషు మాష్టారికీ కెమిస్ట్రీ రాదనుకునేవ్ ... ఇంగ్లీషు మాత్రం జాగ్రత్తగా చదువుకో అమ్మాయ్. కేవలం పాసైతే చాలదు. ముందు ముందు నీ చదువంతా ఇంగ్లీషులోనే ఉంటుంది. ఇప్పుడు జాగ్రత్తగా నేర్చుకుని అలవాటు చేసుకోకపోతే తరువాత ఇబ్బంది ... ఈమాట కనీసం బయటికి అనడానికి వీలులేని రోజులు వచ్చేటట్టు కనబడుతుంది ... దీని కోసం డాక్టరుగారూ, మీరు శ్రమ తీసుకు రావాలా? అవతల ఎంత మంది మీ కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటారో ..."

ఈ మాటలు సుజాత ఎప్పుడూ మరచిపోదు.

రవికి మాత్రం రాఘవరావ్ మాష్టారంటే ఓరకమైన ఇది – అదే ద్వేషం. అతను ఆకతాయిగా తిరుగుతున్న రోజుల్లో అతని అహంకారాన్ని అణచడానికి సున్నితంగా ప్రయత్నం చేసి గెలవడం, మేష్టారు చేసిన నేరం. ఎంత మందిలోనో దీపాన్ని వెలిగించిన మాష్టారు రవికి మాత్రం పరమ శత్రువే అయ్యారు.

రవి బాగుపడి డాక్టరైపోయాడనే తెలుసు కాని మాష్టారికి ఇంకేం తెలియవ్. నిర్మలమైన మనసుతో – తన దగ్గర చదువుకొని పెద్ద

ఆసుపత్రిలో ఉద్యోగం నిర్వహిస్తున్న వైద్యుడు కదా అని వస్తే రవి ముభావంగా ఉండడం ఆయన కెంత బాధ కలిగించిందో!

మరుసటి రోజు సుజాత ఆస్పత్రికి వెళ్లడంతోనే సర్జరీ వార్డుల అన్నింటికీ ఆపరేషన్ షెడ్యూల్స్ చూసింది. ఎస్. వన్‌లో రాఘవరావ్ మాష్టారి పేరుంది. ఆపరేషన్‌కు వారం రోజులు టైముంది. ఈ లోగా ఆయనను ఓసారి చూసి ఆయనకు ధైర్యం చెప్పాలని ఆయన ఇంటి ఎడ్రెసుకూ, కాలేజీ ఎడ్రెసుకూ రెండు ఉత్తరాలు రాసింది తమ ఇంటికి ఆహ్వానిస్తూ.

మాష్టారు రానే వచ్చారు.

"అమ్మాయ్! నీ ఉత్తరం చూసి చాలా సంతోషించాను. మా ఆవిడయితేనా 'ఏమిటీ గాజు బొమ్మల్లే ఇంత ఉండేది అంత డాక్టరయి పోయిందా' అంటూ పొంగిపోయింది. చాలా సంతోషమమ్మా. రవి దగ్గర నుంచి నీదగ్గరకు రావాలని అనుకున్నాను ఆరోజు. కాని రవిని చూశాక ఎందుకో ఇంటి కొస్తే కసిరేస్తాడనిపించింది. నేనే పొరపడ్డా నేమో! రవి ఏడమ్మా?"

"వస్తారు మాష్టారూ - రాత్రి చాలా పొద్దు పోతుంది ఆయన వచ్చేసరికి. ఆయనకు ఎన్నో వ్యాపకాలు."

"అవునమ్మా, అర్థం చేసుకోగలను ..."

"దేవుడి దయవల్ల ఆపరేషన్ ఒడ్డెక్కి పోతే మరలా ప్రజల్లో పడ్తాను. నీ ఉత్తరం నాకు ఎక్కడలేని ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది. నాకిక భయం లేదు. ధైర్యంగా ఉంటాను. రవి భావమూ నాకు అర్థమయింది. పది మంది ప్రజల్లోనూ నేనూ ఒకడిని. ప్రత్యేకంగా నాకు ఏమైనా కావలిస్తే డబ్బు ఖర్చుచేసి ప్రత్యేకమైన ఏర్పాట్లు చేసుకోవాలి. అంత డబ్బు లేని వాడిని కాబట్టి నలుగురితో పాటు జనరల్ వార్డులోనే ఉండదలచు కున్నాను. ... ఇంతకీ నా సోదే వెళ్లబోసుకున్నాను ... పిల్ల లేరమ్మా?"

"అంత అదృష్టం చేసుకోలేదు మాష్టారూ! ఉన్నదానితో తృప్తి చెందడం నేర్చుకోవడం ఎంతో శ్రేయస్కరమని మీరన్న మాటలు నేను ఎప్పుడూ మరచిపోను. దేనికైనా పూర్వజన్మ సుకృతమంటూ ఒకటి ఉండాలనే నానమ్మకం ... విచారించి లాభం లేదు మాష్టారూ, తిలలు నాటి వడ్లు పండాలంటే ఎలా?"

"ఎంత వేదాంతిలా మాటాడుతున్నావ్ తల్లీ నిరాశ చెందడం మానవులకు తగదు. భగవంతుడు నీకు మేలు చేస్తాడు ... రవిని అడిగాననని చెప్పమ్మా! ఎంతో ఆప్యాయంగా మాటాడావ్ అంతేచాలు... మరినే వస్తానమ్మా, రేపు ఆపరేషనట. పెద్దబ్బాయి వచ్చాడు నాతో పాటు ఆస్పత్రిలో నాకు సాయంగా వుండటానికి. వాడిని నువ్ చూశావు కదూ ..."

"శంకర్ కదూ మాష్టారూ ... గుర్తులేకేం" మాష్టారు వెళ్లిపోయారు. రాత్రి పదకుండు గంటలకు రవి వచ్చి తూలుతూ వెళ్లి నిద్రపోయాడు. సుజాత నిట్టూర్చింది.

తెల్లవారింది రవి యాంత్రిక జీవితం మొదలయింది.

సుజాత డ్యూటీకి వెళ్లడానికి మనస్కరించలేదు. ఓ సెలవు చీటీ రాసి ఆస్పత్రికి పంపేసింది. మరో అరగంటకు తనూ బయలుదేరింది.

వార్డులో బెడ్ మీద మాష్టారు లేరు. వడివడిగా ధియేటర్ వంక పరిగెట్టింది. బయట బెంచీ మీద శంకర్!

"నమస్కారం ... డాక్టర్ సుజాతగారంటే మీరేననుకుంటాను. నాన్నగారు మీరు వస్తారని ఇంత వరకూ చూశారు. ఇప్పుడే లోపలకు తీసుకువెళ్లారు ... మీకీ ఉత్తరం ఇమ్మన్నారు..."

అంటూ సుజాతకు ఒక కవరు అందించాడు.

కవరు బ్యాగులో వేసుకుని డ్రెస్సింగ్ రూంలోకి పరిగెత్తింది సుజాత. ధియేటర్లో టేబిల్ మీద మత్తులో ఉన్నారు మాష్టారు. సర్జరీ ప్రొఫెసర్, రవి, పి జీలూ, హౌస్ సర్జన్లూ అంతా ఉన్నారు చుట్టూ.

"గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టర్!"

సర్జరీ ప్రొఫెసర్ సుజాత వంక చూశాడు.

"ఆయన మా మాష్టారు ..." గొంతు బొంగురు పోయింది సుజాతకి.

"ఏం కంగారు లేదమ్మా, నా కన్నీ తెలుసు. నువు గేలరీలో కూచో ... జస్ట్ టెన్ మినిట్స్."

ముందాగా ప్రొఫెసర్ మాస్క్ మీదకు లాక్కున్నాడు. రవి దూరంగా నుంచున్నాడు.

"బి.పీ వన్ సెవెన్ టీ బై సెవెన్ టీ పై...పల్స్...వన్ టెన్..." కలలో వినబడుతున్నట్లు థియేటర్ లోని మాటలు. సుజాతకు చెమట పట్టింది. తనకు మళ్లీ తెలివి వచ్చేసరికి ఓ బెడ్ మీద ఉంది.

రవి తన వంక ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు.

"అంత సెంటిమెంటల్ గా అయిపోయి, నెర్వస్ అయిపోతే ఎలా, రోజూ చేసే పనే కదా" విసుకున్నాడు.

"యూ కీప్ క్వయిట్ యంగ్ ఫ్రెండ్-ప్లీజ్ ఎ పేషెంట్ నౌ" సర్జరీ ప్రొఫెసర్ రవిని సున్నితంగా మందలించారు.

రవి తల వంచుకున్నాడు

"మనం ముందు మనుషులం, తర్వాత డాక్టర్లం. వ్యాధి నివారణ ఎంత బాధ్యతో, అవసరమైనప్పుడు పేషెంటుకు ఆత్మస్థైర్యం ఇవ్వడం కూడా అంత బాధ్యతే!...మీ మాష్టారు హాయిగా వున్నారు. ఆపరేషన్ అయిపోయి చాలా సేపయ్యింది నువ్వు లేవగలగ్గానే వెళ్లిచూడు ... ఆయనకు ఈసరికి తెలివి వచ్చి ఉంటుంది."

ప్రొఫెసర్ వెనకాలే రవి వెళ్లిపోయాడు.

సిస్టర్ 'కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకోండమ్మా' అంటున్నా సుజాత లేచి మాష్టారి బెడ్ దగ్గరికి వెళ్లింది.

"మాష్టారూ!"

"వచ్చావా తల్లీ ... నే రాసిన ఉత్తరం చదివావా?"

"లేదు మాష్టారూ తరువాత చూస్తా.. ఏమైన బాధగావుందా?"

"లేదమ్మా. పాపం నీకోసం ఎంత మంది పేషెంట్లు కాసుకుని కూచున్నారో ... వెళ్లి రామ్మా ... వీలయితే నేను యింటి కొస్తా!"

సుజాత డ్రెస్సింగ్ రూమ్‌లో బ్యాగ్ తీసుకుని నేరుగా వార్డుకు వెళ్లిపోయింది. మరో అసిస్టెంటుకి పి జీకి కాసేపట్లో వస్తానని తన గది లోకి వెళ్లి కవరు చింపింది.

చిరంజీవి సౌభాగ్యవతి సుజాతకి

ఎందుకో చాలా భయంగా ఉంది. సర్జరీ ప్రొఫెసర్ ఒకప్పుడు మన కాలేజీలో చదువుకున్న వాడేనని తెలిసి ఆయన దగ్గరకు వెళ్లాను. చాలా మంచివాడు. ఎంతో ధైర్యం చెప్పాడు.

అయినా మనసులో ఏదో బెంగ.

ఒకదాని కోకటయితే ఇందులో జత చేసిన ఉత్తరాన్ని సూపరిం టెండెంటు కియ్యి. మీ ఆంటీకి చేతనైన ధైర్యం చెప్పు. – రాఘవరావ్.

ఆత్రంగా రెండో ఉత్తరం విప్పుతోంది. ఇంతలో రవి వచ్చాడు.

"ఎలా ఉంది?"

"మాష్టారు కులాసాగా వున్నారు."

"ఆయన్ను గురించి కాదు నేనడిగింది..."

"నేనూ బాగానే ఉన్నా."

"ఏమిటా ఉత్తరం" – రవి తీసుకుని చూసి సిల్లీ–సూపర్నెంటుకు ఒక లేఖ తను చనిపోతే తన దేహాన్ని వైద్య విద్యార్థుల కిమ్మని – ఈయనకు నిజంగా ఆదర్శాలున్నాయనుకో లేదు..."

ఆవేశంగా లేచిన సుజాత అంది.

"మాష్టారు ఓదీపం – ఆదీపం కొడిగట్టదు –"

జ్యోతి జూన్ 1978 మాసపత్రికలో ప్రచురితమైనది.